

Insights for growth

Als groeiadviseurs brengen wij u elk kwartaal nieuwe inzichten over financiële en fiscaal-juridische topics

Editie juni 2020

Advisory	Pagina
Waarderen van bedrijven met verschillende soorten aandelen	2
Accountancy & Business Process Solutions	
Nieuwe jaarrekeningmodellen voor neerlegging bij de NBB	3
Audit & Assurance	
What can go wrong?	7
Tax	
Kosten klantenevenement – terug naar af	8
Liquidatiereserve – Gunstarief eindelijk van toepassing	9
Besparing van erfbelasting via generation skipping: waag jij de sprong?	11
Fiscale consolidatie of de overdracht van verliezen tussen verbonden vennootschappen	13
Legal	
Onevenwichtige bepalingen in B2B-overeenkomsten en algemene voorwaarden - vanaf 1 december 2020 onverbiddelijk opzij te zetten!	14
Detachering naar Nederland? Vergeet de meldingsplicht niet!	17

Waarderen van bedrijven met verschillende soorten aandelen

Sinds de invoering van het nieuw wetboek van vennootschappen en verenigingen (WVV) is het voor vennootschappen mogelijk om verschillende soorten aandelen of andere effecten uit te geven, zoals aandelen met meervoudig stemrecht of verschillende vermogensrechten. Dit kadert in de intentie van de wetgever om meer flexibiliteit in te bouwen wat betreft een mogelijk verschillende vergoeding van aandeelhouders en het behouden van de controle over de vennootschap, bijvoorbeeld in het kader van een familiale opvolgingsproblematiek. Het is voor de vennootschap eenvoudiger geworden om extern vermogen aan te trekken en passend te vergoeden. Ook de positie van sleutelfiguren binnen de vennootschap kan worden versterkt door het met de effecten verbonden stemrecht te moduleren.

In combinatie met al bestaande mogelijkheden kan er voortaan een waslijst ontstaan van verschillende vormen van eigen vermogen, die elk eigen rechten kunnen hebben op een deel van de ondernemingswaarde. Eigendomsrechten kunnen bijvoorbeeld ook nog ‘opgesplitst’ zijn in naakte eigendom en vruchtgebruik.

Wanneer men dan tot een waardering overgaat, moet de waarderingdeskundige bijgevolg bij het verdelen van de aandeelhouderswaarde rekening houden met de verschillende (voor-)rechten die eigen zijn aan elke categorie van eigen vermogen. Deze (voor-)rechten kunnen kort samengevat worden als ‘economische rechten’ of ‘controlerechten’. Bepaalde voorrechten kunnen slechts tijdelijk zijn (zoals meervoudig stemrecht, gekoppeld aan bepaalde voorwaarden), wat dan weer het belang van de peildatum van de waardering onderstreept.

Wat is de impact op de waardering?

De meeste waardebepalingsmethoden resulteren in de berekening van de ondernemingswaarde (in het Engels ‘enterprise value’ genoemd). De waarde van (alle) aandelen wordt dan bepaald door de netto financiële schulden af te trekken van de ondernemingswaarde.

In de literatuur wordt gesteld dat deze berekeningsmethode in een aantal gevallen echter niet aangewezen is, bijvoorbeeld

bij bedrijven in moeilijkheden, bedrijven die op een onredelijk hoge wijze met vreemd vermogen zijn gefinancierd en bedrijven met een complexere kapitaalstructuur. Wanneer verschillende soorten aandelen gecreëerd werden, zal dit geen impact hebben op de bedrijfswaardering in haar geheel. De verdeling van de waarde over aandelen met verschillende stem- of vermogensrechten vergt wél een bijzondere aanpak.

De nieuwe versie van de International Valuations Standards (IVS) stelt dat een aangepaste methode moet worden gebruikt om de waarde van ieder type van eigen vermogen te bepalen. Hiervoor komen verschillende methoden in aanmerking, zoals:

- de ‘Current Value’ methode (CVM)
- de ‘Option Pricing’ methode (OPM), en
- de ‘Probability-weighted Expected Return’ methode (PWERM).

Wij verwachten dan ook dat, waar relevant, de door het IVS voorgeschreven methoden toegepast zullen worden om in waardebeoordelingen de aandeelhouderswaarde te verdelen over de verschillende soorten aandelen.

Peter Vermeiren
peter.vermeiren@be.gt.com

Nieuwe jaarrekeningmodellen voor neerlegging bij de NBB

De inwerkingtreding van het nieuw Wetboek van vennootschappen en verenigingen (WVV) en het koninklijk besluit tot uitvoering ervan heeft een invloed op de weergave van de jaarrekening van ondernemingen. Als gevolg daarvan heeft de Nationale Bank van België (NBB) nieuwe modellen voor de jaarrekening opgesteld. Er zijn op dit moment 9 modellen beschikbaar. Hoe kunt u eraan uit? Welk model kiest u?

Drie erkende vennootschaps-categorieën in België

In België erkent de wetgeving drie categorieën van vennootschappen voor de boekjaren die vanaf 1 januari 2016 zijn begonnen:

- **microvennootschappen**, die worden beschouwd als een specifieke subcategorie van kleine vennootschappen
- **kleine vennootschappen** als dusdanig
- **grote vennootschappen**, voor vennootschappen die niet tot een van de bovenstaande categorieën behoren.

Elke Belgische vennootschap behoort bijgevolg tot een welbepaalde categorie, op basis van criteria die te maken hebben met:

- de jaarlijkse omzet, exclusief belasting over de toegevoegde waarde
- het balanstotaal
- het jaargemiddelde van het aantal werknemers.

Bijgevolg zijn er bij de NBB 3 verschillende schema's beschikbaar. Vennootschappen moeten immers hun jaarrekening publiceren door gebruik te maken van het schema dat overeenstemt met hun categorie:

- **microschema (MIC)** voor microvennootschappen
- **verkort schema (VKT)** voor kleine vennootschappen
- **volledig schema (VOL)** voor grote vennootschappen en voor alle beursgenoteerde vennootschappen.

Vennootschappen met en zonder kapitaal

Nu er een onderscheid bestaat tussen kapitaalvennootschappen en kapitaallose vennootschappen, moeten vennootschappen voortaan een nieuw specifiek schema toepassen naargelang ze op basis van de bepalingen van het nieuw WVV al dan niet nog over kapitaal beschikken.

Ter herinnering, het nieuw WVV erkent de volgende rechtsvormen voor vennootschappen naar Belgisch recht:

	Publicatie jaarrekening?	Met kapitaal?
Maatschap	Nee	Nee
Vennootschap onder firma (VOF)	Nee (*)	Nee
Commanditaire vennootschap (Comm.V.)	Nee (*)	Nee
Besloten vennootschap (BV)	Ja	Nee
Coöperatieve vennootschap (CV)	Ja	Nee
Naamloze vennootschap (NV)	Ja	Ja

(*) tenzij deze vennootschappen als 'groot' worden gekwalificeerd en ten minste een van de vennoten met onbeperkte aansprakelijkheid een rechtspersoon is.

Bijgevolg publiceerde de NBB 6 nieuwe schema's om rekening te houden met het onderscheid op het vlak van kapitaal:

	Kapitaal-vennootschap	Kapitaallose vennootschap
Micromodel	MIC-kap	MIC-inb
Verkort model	VKT-kap	VKT-inb
Volledig model	VOL-kap	VOL-inb

De nieuwe schema's van de jaarrekening verschillen weinig van de vroegere schema's. Dit zijn de belangrijkste wijzigingen:

- Voor kapitaallose vennootschappen werd de term 'Kapitaal' vervangen door de term 'Inbreng', volgens de nieuwe rubriek van de minimumindeling van het algemeen rekeningstelsel voor deze categorie.
- Voor kapitaalvennootschappen maakt het schema van de balans een onderscheid tussen het deel van de inbreng van kapitaal en het deel van de inbreng buiten kapitaal. In de inbreng buiten kapitaal wordt een bijkomend onderscheid gemaakt tussen uitgiftepremies en andere inbrengen buiten kapitaal.
- In de balansschema's van vennootschappen moeten de onbeschikbare reserves worden opgesplitst naargelang van de reden van onbeschikbaarheid. Er werden dus nieuwe subrubrieken 'Financiële steunverlening' en 'Overige' voorzien.
- Tot slot worden aan het schema van de resultatenrekening een aantal terminologische wijzigingen aangebracht ten gevolge van de schrapping van het begrip kapitaal voor kapitaallose vennootschappen.

Welk model vanaf wanneer te gebruiken?

Hoewel de bepalingen van het nieuw WVV op 1 januari 2020 in werking zijn getreden voor vennootschappen die vóór 1 mei 2019 werden opgericht en die geen opt-in hebben toegepast om die bepalingen vervroegd toe te passen, heeft de Commissie voor boekhoudkundige normen (CBN) zopas verduidelijkt dat de nieuwe bepalingen over de neerlegging van de jaarrekening van toepassing zijn naargelang van de afsluitingsdatum van het boekjaar. Volgens de Commissie is een overschakeling op de afsluitingsdatum van het boekjaar noodzakelijk.

Bijgevolg moet op basis van die gegevens een onderscheid worden gemaakt tussen de volgende situaties:

- Voor vennootschappen die vanaf 1 mei 2019 werden opgericht, zijn de nieuwe schema's onmiddellijk van toepassing.
- Voor vennootschappen die voor 'opt-in' hebben gekozen, zijn de nieuwe bepalingen onmiddellijk van toepassing voor zover de afsluitingsdatum van het boekjaar na de datum van statutenwijziging valt.
- Voor vennootschappen waarvan het boekjaar samenvalt met het kalenderjaar en die niet voor 'opt-in' hebben gekozen, zijn de nieuwe bepalingen voor het eerst van toepassing bij de neerlegging van de jaarrekening die betrekking heeft op het boekjaar dat eindigt op 31 december 2020. De op 31 december 2019 afgesloten jaarrekening wordt dus gepubliceerd op basis van de oude schema's, zonder invloed op onder meer het niveau van het kapitaal.
- Voor bestaande vennootschappen waarvan het boekjaar niet samenvalt met het kalenderjaar, zijn de nieuwe bepalingen vroeger van toepassing omdat hun afsluitdatum tussen 1 januari 2020 en 31 december 2020 ligt.

Het is bijgevolg zeker dat de oude modellen nooit mogen worden gebruikt voor jaarrekeningen met betrekking tot een afsluitingsdatum na 31 december 2019.

Hoe legt u de jaarrekening neer bij de NBB?

Helaas kan de NBB slechts één enkel neerleggingsformaat in elektronische **XBRL-vorm** aanvaarden. Dat noemt men de taxonomie. Momenteel worden enkel de 3 oude formaten van jaarrekening MIC, VKT en VOL onder XBRL-formaat erkend door de NBB.

Vennootschappen waarvoor de verplichting tot neerlegging op basis van een van de 6 nieuwe formaten al geldt, kunnen echter neerleggen in **pdf-formaat**. Sinds 1 januari 2020 is neerlegging van de jaarrekening op papier niet meer mogelijk.

Om deze nadelen op te vangen, heeft de NBB zijn XBRL-taxonomie lichtjes herzien en de taxonomie 2019bis aangemaakt. Dit is een specifieke aanpassing van de versie van de taxonomie 2019 waarmee vennootschappen die hun jaarrekening moeten neerleggen volgens de nieuwe bepalingen

van het WVV, dit in XBRL-formaat kunnen doen zonder gebruik te moeten maken van het pdf-formaat.

Zo werd de taxonomie 2019 uitgebreid met bepaalde vereiste informatie en zones die de neerleggende instantie moet invullen. Deze informatie zal op de pagina MIC1, VKT1 of VOL1 worden opgenomen naargelang van het gebruikte schema. Het model van de jaarrekening dat wordt opgesteld en neergelegd met behulp van de taxonomie 2019bis, blijft nog het model versie 2019, d.w.z. dat het om de oude modellen MIC, VKT en VOL gaat zoals hierboven besproken.

Deze **taxonomie 2019bis**, die op 2 maart 2020 in werking is getreden, blijft van toepassing **tot 31 december 2020**. Na die datum zou de taxonomie 2020 in werking moeten treden, die enkel de nieuwe schema's van de jaarrekening in XBRL-formaat aanvaardt.

Bijgevolg kunnen de toegestane formaten, naargelang van de situatie, als volgt worden samengevat:

Opggericht vóór 01.05.2019

Datum neerlegging	01.01.2020	02.03.2020	01.01.2021
Einde boekjaar vóór 01.01.2020 geen opt-in	XBRL Taxo 2019	XBRL Taxo 2019 bis	XBRL Taxo 2020
	PDF model 2019	PDF model 2019	PDF model 2019
Einde boekjaar vanaf 01.01.2020	XBRL Taxo 2019	XBRL Taxo 2019 bis	XBRL Taxo 2020
	PDF model 2020	PDF model 2020	PDF model 2020

Opggericht na 01.05.2019 of opt-in

Datum neerlegging	01.01.2020	02.03.2020	01.01.2021
Nieuw sinds 01.05.2019 of keuze voor opt-in vóór afsluiting boekjaar	XBRL Taxo 2019	XBRL Taxo 2019 bis	XBRL Taxo 2020
	PDF model 2020	PDF model 2020	PDF model 2020

Legende:

VOORKEUR

MOGELIJK

NIET CONFORM

Hoe moet de jaarrekening worden weergegeven van een vennootschap die onderworpen is aan de bepalingen van het nieuw WVV als ik gebruik maak van de taxonomie 2019bis?

Het gebruik van de 'oude' XBRL-modellen van de jaarrekening voor de neerlegging in dat formaat door vennootschappen die al onderworpen zijn aan de bepalingen van het nieuw WVV, roept een aantal vragen op wegens het feit dat bepaalde rubrieken ontbreken.

Zo is er het bijzonder geval van kapitaallose vennootschappen die de rubriek eigen vermogen moeten invullen terwijl ze geen kapitaal meer hebben.

In dat verband is de CBN van mening dat, aangezien bij de toepassing van het nieuw WVV een overboeking werd gedaan naar de rekening '1119 Andere onbeschikbare inbreng buiten kapitaal', de kapitaallose vennootschap in het 'oude' model van de jaarrekening het saldo van het bedrag van de rekeningen '100 Kapitaal' en '101 Niet-opgevraagd kapitaal' kan opnemen onder rekening '11 Uitgiftepremies' **mits de nodige, passende uitleg in de toelichting wordt gegeven.**

In deze toelichting moet ook worden vermeld in hoeverre het over onbeschikbare dan wel beschikbare inbreng gaat.

Het bedrag opgenomen op de rekening '130 Wettelijke reserves' kan dan, in geval van gebruik van het 'oude' model van de jaarrekening, voorlopig onder de code '130 Wettelijke reserve' worden behouden.

Ook rijst de vraag onder welke rubrieken deze bedragen vervolgens in de kolom van het vorig boekjaar moeten worden opgenomen.

Om vergelijking mogelijk te maken en met oog op de leesbaarheid van de jaarrekening beveelt de CBN aan om ook in de kolom 'vorig boekjaar' de desbetreffende cijfers onder de codes '11 Uitgiftepremies' en '130 Wettelijke reserves' op te nemen mits op het identificatieblad van deze jaarrekening wordt vermeld dat **de cijfers met betrekking tot vorig boekjaar niet identiek zijn met de cijfers die eerder openbaar werden gemaakt.**

Sébastien Gatellier
sebastien.gatellier@be.gt.com

What can go wrong?

Een auditdossier bevat veel meer dan cijfers en hun onderbouwing. Mede door de invoering van de ISA-normen (de ‘International Standards on Auditing’) start de audit dan ook steeds vanuit een risicoanalyse, alvorens er naar de cijfers wordt gekeken.

In het kader van deze risicoanalyse wordt op een bepaald moment van de analyse de vraag gesteld: “What Can Go Wrong?” (WCGW)

Auditdossier

Voordat de eindejaarscijfers worden geauditeerd, wordt er steeds een risicoanalyse uitgevoerd. Deze analyse begint met het verwerven van inzicht in de activiteiten van de onderneming en de controleomgeving. Zo heeft een aannemingsbedrijf een ander risicoprofiel dan een onderneming in de dienstensector, en dient ook de financiële audit hieraan te worden aangepast.

Daarna gaat de auditor globaal en per rubriek van de jaarrekening na wat het risico is op een afwijking van materieel belang voor de onderneming. Dit is een afwijking waarbij het weglaten of het onjuist weergeven van informatie in de jaarrekening, de economische beslissingen die gebruikers op basis van de jaarrekening nemen, zou kunnen beïnvloeden.

De mate van belangrijkheid van een risico wordt bepaald op basis van de impact die de afwijking kan hebben op de jaarrekening, en de kans dat de afwijking zich kan voortdoen.

What can go wrong?

Voor die rubrieken van de jaarrekening waaraan een risico werd gekoppeld, zal het auditteam vervolgens de vraag stellen: “What Can Go Wrong?”. WCGW is een methode waarbij de auditor nagaat wat er fout kan lopen bij de processen van een onderneming. Voor de rubriek ‘omzet’ zal er bijvoorbeeld onderzocht worden wat er fout kan gaan bij de initiatie van de verkoopfactuur. Een mogelijke WCGW zou hierbij kunnen zijn dat niet alle verkopen in de juiste periode geregistreerd zijn.

Na het bepalen wat er fout kan lopen per transactie, dient de auditor ook na te gaan welke interne controleprocedures zijn opgezet om deze risico’s te vermijden. Hierbij bekijkt hij of de interne controles voldoende sterk zijn uitgewerkt en of ze

effectief zijn. Het resultaat van deze analyse kan uitmonden in een aanbevelingsbrief, waarbij de tekortkomingen en verbeterpunten met betrekking tot de interne controleprocessen op een duidelijke manier gecommuniceerd worden aan de onderneming.

Hiervoor kunnen de auditexperts één of meerdere methodes toepassen:

- **Observatie** – de auditor volgt de ingave van een document mee (op het scherm)
- **Controle** – de auditor test de procedures door een IT audit te (laten) doen (door lijsten te vergelijken), of gaat aan de hand van steekproeven na of de documenten juist zijn verwerkt
- **Herdoen** - optellingen worden nageteld
- De auditor maakt gebruik van de **interne controles**, of
- van andere **externe controles**.

Hoe beter de interne procedures zijn, hoe betrouwbaarder de cijfers van de onderneming. Het auditteam zal het aantal uit te voeren controles aanpassen aan de kwaliteit van de interne procedures.

Conclusie

De analyse van de “What Can Go Wrong” verplicht de auditor en de onderneming om na te gaan welke processen aanleiding kunnen geven tot afwijkingen en welke controleprocessen hiervoor zijn geïmplementeerd.

De auditor zal zijn inzicht in de activiteiten van de onderneming en de controleomgeving verbeteren zodat hij een auditplan kan opstellen, specifiek gericht op de karakteristieken van de processen van de onderneming.

Wim Gysemans
wim.gysemans@be.gt.com

Kosten klantenevenement – terug naar af

In 2018 aanvaardde de toenmalige Minister van Financiën de volledige aftrekbaarheid van kosten van een evenement, georganiseerd voor bestaande of potentiële klanten, dat hoofdzakelijk en rechtstreeks tot doel heeft de verkoop te bevorderen. Het doel van de kosten (reclame) primeert in dit geval op de aard van de kosten (onthaal). Het Hof van Cassatie is het hier echter niet mee eens.

Bij het organiseren van een event met een publicitair doel ontstaat vaak discussie omtrent de aftrekbaarheid van de gemaakte kosten. De fiscus tracht de aftrek van deze kosten te beperken tot 50% als receptiekosten of kosten van onthaal, i.e. kosten gemaakt in het kader van externe relaties en voor de ontvangst van o.a. klanten, leveranciers, zakenrelaties of derden. Publiciteitskosten daarentegen zijn wel 100% aftrekbaar in inkomstenbelastingen.

Vorig jaar werd deze vraag voorgelegd aan het Hof van Cassatie en – in tegenstelling tot de Minister – stelt het Hof van Cassatie dat de aard van de kosten primeert op het doel van de kosten. Met andere woorden, cateringkosten blijven beperkt aftrekbare receptiekosten, ook al hebben ze een publicitair doel. Dit standpunt werd ondertussen bevestigd door de Administratie¹.

De btw op kosten van onthaal is (en blijft) volledig aftrekbaar, mits deze hoofdzakelijk en rechtstreeks een publicitair doel hebben².

¹ Circulaire 2020/C/42, 18 maart 2020

² Beslissing E.T. 124.247, 13 maart 2015

Bart Verstuyft
bart.verstuyft@be.gt.com

Liquidatiereserve – Gunstarief eindelijk van toepassing

In september 2014 bedroeg de roerende voorheffing op de uitkering van reserves bij vereffening (i.e. liquidatiebonus) slechts 10%. Nadien steeg het tarief gaandeweg tot het huidige 30%. Als compensatie werden destijds enkele gunstregimes ingevoerd, zoals de zogenaamde ‘liquidatiereserve’. Deze houdt in dat kmo-vennootschappen – tegen betaling van een belasting van 10% – een liquidatiereserve kunnen aanleggen. Bij de latere vereffening van de vennootschap is de uitkering van deze liquidatiereserve vrij van belasting.

Uitkeren aan 5% vanaf 2020

Indien de liquidatiereserve vóór de vereffening wordt uitgekeerd, dan moet er bijkomend roerende voorheffing worden ingehouden. Deze bedraagt echter slechts 5% indien de liquidatiereserve wordt uitgekeerd ten vroegste 5 jaar na het einde van het boekjaar waarin de liquidatiereserve is aangelegd. Met andere woorden: indien de liquidatiereserve is aangelegd in het boekjaar dat eindigde op 31 december 2014, dan kan deze vanaf 2020 worden uitgekeerd met een inhouding van slechts 5%.

Als de liquidatiereserve vroeger wordt uitgekeerd (zónder liquidatie), dan bedraagt de roerende voorheffing 17% (liquidatiereserves uit winsten tot en met aanslagjaar 2017) of 20% (liquidatiereserves uit winsten vanaf aanslagjaar 2018).

Vanaf 2020 zal elke uitkering van vermogen uit een BV onderworpen zijn aan een dubbele uitkeringstest, namelijk de balans- en de liquiditeitstest.

Vennootschap in vereffening

Ook vennootschappen in vereffening kunnen principieel nog liquidatiereserves aanleggen. Echter, voor de winsten van het jaar waarin de vereffening wordt gesloten, kan dit niet meer. Het aanleggen van een liquidatiereserve is dus mogelijk uiterlijk in het boekjaar vóór dat waarin de vereffening wordt gesloten.

Indien er bij een vereffening grote meerwaarden op de realisatie van activa worden verwacht, kan een goede planning de aandeelhouders dus een aanzienlijke besparing opleveren. Hierbij dient uiteraard rekening te worden gehouden met de toepassing van de algemene antimisbruikbepaling. Zo zou bijvoorbeeld de inkorting van een boekjaar (zonder niet-fiscale motieven) aangemerkt kunnen worden als fiscaal misbruik.

Uiteraard dient te worden nagegaan of de aanleg interessant is. Immers, indien de verliezen bij de vereffening groter zijn dan de aangelegde liquidatiereserve, zal er geen uitkering meer mogelijk zijn. Het is in dat geval niet mogelijk om de reeds betaalde 10% terug te vorderen.

Aandeelhouder - vennootschap

Het aanleggen van een liquidatiereserve in een vennootschap waarvan de aandelen (deels) in handen zijn van een andere vennootschap (holding), is meestal niet interessant. Indien de vennootschap-aandeelhouder de DBI-aftrek kan genieten, is een dividend immers belastingvrij. Indien de vennootschap – op korte of lange termijn – zal worden verkocht aan een andere vennootschap, is de aanleg van een liquidatiereserve dan ook afgeraden.

Ook als de aandelen deels in handen zijn van een natuurlijk persoon en deels in handen van een andere vennootschap, is de aanleg van een liquidatiereserve wellicht niet ideaal. Het is immers niet mogelijk om de liquidatiereserve bij voorrang uit te keren aan de aandeelhouders-natuurlijke personen. Het nieuwe vennootschapsrecht biedt op dit vlak mogelijk nieuwe opportuniteiten door de mogelijkheid om ook in een BV verschillende categorieën van aandelen te creëren. Dit zal echter maatwerk vereisen met het oog op de fiscale antimisbruikbepalingen.

Bart Verstuyft
bart.verstuyft@be.gt.com

Besparing van erfbelasting via generation skipping: waag jij de sprong?

We leven alsmaar langer. Bovendien blijft de levensverwachting elk jaar stijgen. Erfenissen komen dus vaker terecht bij een meer vermogende generatie van vijftigers. Veelal zijn het de kleinkinderen die ‘behoefstig’ zijn omdat ze bijvoorbeeld een huis gaan kopen, gaan trouwen, enz. Door middel van ‘generation skipping’ (ook wel ‘erfenissprong’ genaamd) kan men als het ware over de meer vermogende generatie springen, wat bovendien een heuse besparing in (Vlaamse) erfbelasting kan betekenen. Er bestaan verschillende opties om een generatie te skippen. Wij zetten ze voor u op een rijtje, inclusief de voor- en nadelen.

Op naar de volgende generatie

Kleinkinderen kunnen een financieel extractje vaak beter gebruiken dan hun ouders. Via een schenking of een testament kunnen grootouders tijdens het leven hun kleinkinderen reeds dat duwtje in de rug geven. Dit op zich is niet nieuw. Bovendien verkleint in beide gevallen de uiteindelijk verschuldigde erfbelasting op het gehele vermogen. Let wel op voor de wettelijke reserve: de kinderen hebben steeds recht op 1/2de van het gehele vermogen.

Door een deel van het vermogen te schenken aan een kleinkind, verarmt het vermogen van de schenker onmiddellijk. De schenking is met andere woorden onherroepelijk. Indien de schenking gebeurt via de notaris, zal er slechts 3% schenkbelasting verschuldigd zijn.

Een testament is daarentegen te allen tijde herroepbaar of aanpasbaar. Bovendien kan via testament per kleinkind tot €12.500 belastingvrij worden gelegateerd, als de netto verkrijging van roerende en onroerende goederen samen per kleinkind niet meer dan €50.000 bedraagt. Indien beide grootouders zo'n testament opstellen, kan er dus per kleinkind tot €25.000 belastingvrij worden toebedeeld. Al wat dit bedrag overstijgt, ondergaat de gewone tarieven in de erfbelasting (3% - 27%).

Volledige vs. gedeeltelijke erfenissprong

Ook wanneer de grootouders niet proactief aan vermogensplanning hebben gedaan, is het niet uitgesloten dat (een deel van) het vermogen aan de kleinkinderen wordt toebedeeld, zij het dan via de ouders. Bij het openvallen van de nalatenschap hebben de ouders namelijk de keuze tussen aanvaarden of verwerpen.

Verwerpen de ouders de nalatenschap, dan komen de kleinkinderen in hun plaats tot de erfenis ('vrijwillige', volledige erfenissprong). Op die manier zal slechts éénmalig erfbelasting verschuldigd zijn over hetzelfde vermogen. Een bijkomend voordeel bestaat erin dat de Vlaamse erfbelasting berekend wordt alsof de kleinkinderen rechtstreeks tot de erfenis komen. Het vermogen wordt zo in kleinere delen opgedeeld, wat de totale erfbelastingdruk vermindert. Keerzijde van de medaille is echter dat het om een 'alles-of-niets' verhaal gaat.

Een oplossing voor dit alles-of-niets verhaal is de doorgeefschenking ('gedeeltelijke' erfenissprong). Na aanvaarding van de nalatenschap kunnen de ouders een deel van de nalatenschap (naar keuze) 'doorgeven' aan hun kinderen. Niet enkel kan dit (onder bepaalde voorwaarden) vrij van erfbelasting, er is tevens geen schenkbelasting verschuldigd wanneer de schenking plaatsvindt binnen het jaar na het openvallen van de nalatenschap.

Moraal van het verhaal

Door de erfenissprong te wagen, kan een groot deel aan Vlaamse erfbelasting worden bespaard¹. Welke piste men het best bewandelt, moet steeds in concreto worden bekeken. Wij analyseren graag wat generation skipping voor u persoonlijk kan betekenen.

¹ We zijn hier niet dieper ingegaan op de planningsmogelijkheden voor Brussel en Wallonië. Noteer dat zij elk hun eigen specifieke regelgeving hebben op dit vlak.

Wendy Rombouts
wendy.rombouts@be.gt.com

Fiscale consolidatie of de overdracht van verliezen tussen verbonden vennootschappen

Vennootschappen die reeds 5 jaar lang via een deelneming van minstens 90% verbonden zijn, hebben de mogelijkheid om hun fiscaal verlies van aanslagjaar 2020 (boekjaren beginnende ten vroegste op 1 januari 2019) door te geven via de zogenaamde ‘groepsbijdrage’.

Wie komt in aanmerking?

Enkel moeder- en dochtervennootschappen met een directe deelneming van minstens 90% komen in aanmerking, alsmede zustervenootschappen die voor minstens 90% door eenzelfde moedervennootschap worden aangehouden.

Deze deelneming moet bovendien 5 jaar ononderbroken zijn aangehouden vanaf 1 januari van het vierde kalenderjaar vóór het kalenderjaar waarnaar het aanslagjaar wordt genoemd waarin de groepsbijdrage wordt verrekend. Wat betreft een boekjaar dat afsluit per 31 december 2019, moet de minimale deelneming dus behouden zijn/worden tussen 1 januari 2016 en 31 december 2020. Er gelden specifieke regels indien tijdens de houdperiode de vennootschappen betrokken waren bij fusies, splitsingen, inbreng van een bedrijfstak of van een algemeenheid, enz.

Vennootschappen die een onroerend goed ter beschikking stellen aan een natuurlijke persoon die bedrijfsleider is, zijn uitgesloten van de maatregel.

Groepsbijdrage en vergoeding

De regeling heeft enkel betrekking op het fiscaal verlies van het betrokken boekjaar. Overgedragen fiscale verliezen komen niet in aanmerking.

Het ‘doorgeven’ van het fiscaal verlies neemt de vorm aan van een ‘groepsbijdrage’ van de winstgevende aan de verlieslatende vennootschap.

De winstgevende vennootschap creëert op die manier een aftrekpost die in mindering komt van haar belastbaar resultaat. Bij de verlieslatende vennootschap compenseert de groepsbijdrage het verlies.

Ter compensatie van de afname van het (overdraagbaar) fiscaal verlies, moet de winstgevende vennootschap een vergoeding betalen aan de verlieslatende vennootschap. Deze vergoeding is gelijk aan de ‘uitgespaarde’ belasting, i.e. de belasting die verschuldigd zou zijn zonder de groepsbijdrage. De betaling van deze vergoeding gebeurt in het volgend belastbaar tijdperk en is fiscaal neutraal (niet aftrekbaar bij de winstgevende vennootschap en vrijgesteld bij de verlieslatende vennootschap).

De groepsbijdrage en -vergoeding moeten in een overeenkomst tussen de betrokken vennootschappen worden vastgelegd.

Een gunstige maatregel

Dankzij de groepsbijdrage kan een winstgevende vennootschap haar belastingdruk reduceren. Het is zeker een positieve evolutie in ons belastingsysteem dat er op deze manier een (beperkte) vorm van fiscale consolidatie wordt ingevoerd.

Het valt evenwel te vrezen dat er in de praktijk zeer snel en frequent zal gebotst worden op de beperkende voorwaarden van het systeem.

Chris Peeters
chris.peeters@be.gt.com

Onevenwichtige bepalingen in B2B-overeenkomsten en algemene voorwaarden - vanaf 1 december 2020 onverbiddelijk opzij te zetten!

De wetgever heeft op 4 april 2019 het Wetboek van Economisch Recht (WER) gewijzigd om enkele beschermingsmechanismen in te voeren binnen B2B-relaties. Het doel van deze wetswijziging is om bij het handelen en contracteren tussen ondernemingen onderling de ‘zwakkere’ partijen te beschermen tegen misbruiken door de ‘sterkere’ partijen. Bijgevolg sluipen principes van het consumentenrecht binnen in de B2B-wereld.

In een vorige editie gingen we in op wat wijzigt in verband met oneerlijke marktpraktijken. Hierna behandelen we de nieuwe regels voor wat betreft zogenaamde onrechtmatige bedingen.

Zoals in een B2C-relatie zullen contractuele bedingen voortaan ook in een B2B-relatie onrechtmatig en verboden zijn wanneer ze, al dan niet in samenhang met andere bedingen, een **kennelijk onevenwicht** scheppen **tussen de rechten en de plichten** van de partijen.

Het algemeen verbod wordt onder andere weerspiegeld in 2 lijsten van specifieke categorieën van bedingen die de wetgever als onrechtmatig beschouwd:

- 1 de **zwarte lijst** met bedingen die sowieso onrechtmatig en verboden zijn, en
- 2 de **grijze lijst** met bedingen waarvoor een vermoeden van onrechtmatigheid heerst maar waarvoor het tegenbewijs kan worden geleverd.

Onrechtmatige bedingen – algemene regels

Als algemene regel wordt elk beding (bepaling) van een overeenkomst dat een ‘kennelijk onevenwicht’ (duidelijk onevenwicht) schept tussen de rechten en plichten van de partijen, als onrechtmatig (ongeldig) beschouwd. Deze regel geldt niet voor de zogenaamde kernbedingen, die het eigenlijk voorwerp van de overeenkomst vormen, tenzij die kernbedingen onduidelijk zijn.

Het verbod viseert enkel het **juridische onevenwicht** in de overeenkomst, en dus niet het economische onevenwicht. Tenzij het gaat om verboden bedingen (zie verder), wordt het **geheel van de afspraken** geëvalueerd om te oordelen of bepaalde afspraken (afzonderlijk of samen) een onrechtmatig beding vormen. Dit zal altijd een feitenkwestie zijn. De **concrete gevolgen** die één of meerdere bedingen meebrengen voor de partijen, zullen hierbij in aanmerking worden genomen.

Bovendien dienen bedingen duidelijk en begrijpelijk te zijn; dit is de **‘transparantievereiste’**. Hierbij mag ook rekening worden gehouden met informatie die werd meegegeeld naast de overeenkomst, bijvoorbeeld in een reclamecampagne, in vorige contractontwerpen, enz. Onduidelijke bedingen zullen in regel worden uitgelegd tegen de partij die bedongen heeft (i.e. de partij die rechten put uit dat beding).

Het spreekt voor zich dat de actieve informatieplicht in de fase voor de contractsluiting hierdoor sterk aan belang wint en men dan ook systemen zal moeten hebben om naderhand aan te tonen op welke wijze men de informatieplicht concreet heeft ingevuld.

De voormelde nieuwe regels geven dus een ruime mogelijkheid om ‘vervelende’ bedingen van overeenkomsten naderhand aan te vechten om aan de toepassing ervan te ontsnappen. Voorlopig is het af te wachten hoe de rechters deze wetgeving in de praktijk gaan toepassen.

Overheidsopdrachten en financiële diensten vallen voorlopig buiten de regels inzake onrechtmatige bedingen (deze materies zijn sowieso al sterk gereguleerd).

De wetwijziging van 4 april 2019 heeft betrekking op 3 reeksen van verboden praktijken:

- 1 verbod op oneerlijke marktpraktijken
- 2 verbod op onrechtmatige bedingen, en
- 3 verbod op misbruik van economische afhankelijkheid.

Onrechtmatige bedingen - zwarte lijst

De volgende 4 bedingen (zwarte lijst) worden in ieder geval verboden:

- 1 bedingen waarbij de ene partij zich onherroepelijk verbindt en de andere partij **de uitvoering van haar verplichtingen laat hangen van voorwaarden die ze zelf volledig in de hand heeft**
- 2 bedingen waarbij een partij **een eenzijdig recht heeft tot interpretatie**
- 3 bedingen waarbij een partij verplicht wordt om **af te zien van het recht om de andere partij juridisch aan te spreken** (in het kader van betwisting)
- 4 de **onweerlegbare vaststelling van een kennisname of aanvaarding van bedingen** door een partij zonder dat die partij de effectieve mogelijkheid tot kennisname had.

Hierbij heeft men zelfs niet de mogelijkheid om de rechtmatigheid van de bedingen te verdedigen. Dergelijke bedingen zijn **altijd nietig**.

Deze lijst moet wel beperkend geïnterpreteerd worden. Bij K.B. kan deze lijst worden uitgebreid, in het algemeen of per sector.

Onrechtmatige bedingen - grijze lijst

De grijze lijst bevat bedingen die vermoedelijk onrechtmatig zijn, maar waarbij het **tegenbewijs toegelaten** is (dit volgt het 'comply or explain'-principe):

- bedingen waarbij de prijs, kenmerken, voorwaarden van de overeenkomst **eenzijdig**, op discretionaire wijze, door één partij kunnen worden aangepast
- bedingen tot stilzwijgende **verlenging of hernieuwing zonder redelijke opzegtermijn**
- bedingen tot **omkering van het economisch risico** zonder tegenprestatie
- bedingen die een ruime **beperking** inhouden van de **rechten van een partij bij wanprestatie** van de andere partij
- bedingen die partijen verbinden **zonder recht op een redelijke opzegtermijn**
- bedingen die de **aansprakelijkheid van een partij sterk inperken/uitsluiten**
- bedingen die de **bewijsmiddelen beperken**, en
- bedingen die **buitensporige schadevergoedingen** opleggen.

Wanneer men een of meer 'grijze' bedingen opneemt, voorziet men best voor elk grijs beding een verantwoording in de overeenkomst zelf (desgevallend in een bijlage daarbij). De overeenkomst zal dan moeten verduidelijken waarom een 'grijs' beding in het geheel van de wederzijdse afspraken tussen partijen en/of in de specifieke context (zoals aard van het goed of dienst, sector, commerciële gebruiken) geen kennelijk juridisch onevenwicht creëert. Standaardclausules of de zogenaamde 'boiler plates' zijn hiervoor dus niet wenselijk.

Economische elementen kunnen worden ingeroepen als bewijs van rechtmatigheid

Zoals hierboven toegelicht, staat het partijen vrij het tegenbewijs te leveren en de rechtmatigheid van de op het eerste zicht onevenwichtige bepaling aan te tonen, tenzij het beding voorkomt op de zwarte lijst.

Hiervoor kan rekening worden gehouden met:

- de **duidelijkheid en begrijpelijkheid** van de bedingen
- de '**algemene economie**' van de overeenkomst (m.a.w. economische evenwichten)
- de handels**gebruiken**
- andere bedingen in **aanverwante overeenkomsten**, voor zover die relevant zijn
- de ruimere context, de markt, de aard van het product, ...

Zo kan een op het eerste zicht onevenwichtige bepaling toch rechtmatig zijn, indien zij **economisch gewenst** is en in rekening werd genomen, bijvoorbeeld bij de prijsbepaling. Deze bedoeling van de wetgever blijkt onder meer uit de behandeling in het Parlement¹.

Specifieke regels hebben voorrang

Bij een tegenstrijdigheid tussen specifieke regels (bijvoorbeeld bescherming van de handelsagent, regels voor de energiesector) en de regels inzake onrechtmatige bedingen, zullen de specifieke regels primeren.

Indien er geen tegenstrijdigheid is, zullen de beide sets van regels aanvullend aan elkaar kunnen worden toegepast.

Sanctie en inwerkingtreding

Onrechtmatige bedingen zullen door een rechter nietig kunnen worden verklaard. De regeling is van dwingend recht, dus een keuze voor een ander toepasselijk recht dan het Belgische zal niet voor een Belgische rechter kunnen worden ingeroepen om hieraan te ontsnappen. Het onrechtmatig beding zal uit de overeenkomst worden verwijderd, maar de overeenkomst blijft in principe voortbestaan, tenzij de essentie van de overeenkomst door de verwijdering van de clause wordt aangetast.

Belanghebbenden en de bevoegde minister kunnen bovendien een stakingsvordering (vordering tot stopzetting) instellen tegen het gebruik van oneerlijke bedingen.

De nieuwe regels met betrekking tot onrechtmatige bedingen treden in werking **vanaf 1 december 2020** en zijn van toepassing op de **overeenkomsten die na de inwerkingtreding van de wetwijziging worden aangegaan, gewijzigd of hernieuwd**.

Er is in 2020 dus zeker werk aan de winkel op het vlak van nazicht van de door ondernemingen gebruikte contracttemplates en algemene (verkoops- en aankoop-) voorwaarden. Bovendien is er bijzondere aandacht vereist indien een bestaande overeenkomst wordt gewijzigd of hernieuwd. Onze juridische adviseurs kunnen u hierin zeker bijstaan.

¹ Verantwoording bij Amendement nr. 18, Parl. St. Kamer 2018-19, nr. 54-1451/003, 32

Marc Van den Bossche
marc.vandenbossche@be.gt.com

Detachering naar Nederland? Vergeet de meldingsplicht niet!

Vanaf 1 maart 2020 geldt een meldingsplicht voor werkgevers (dienstverrichters) en meldingsplichtige zelfstandigen uit landen binnen de Europese Economische Ruimte (EER) en Zwitserland, die in Nederland een tijdelijke opdracht uitvoeren. Zij moeten in het Nederlandse online meldloket onder meer aangeven welke werkzaamheden zij zullen verrichten, in welke periode en of zij werknemers meebrengen. De komst van alle gedetacheerde werknemers moet dus nu ook worden gemeld. Hiermee is Nederland het laatste buurland van België dat een meldingsplicht voor gedetacheerde werknemers en zelfstandigen invoert.

Wie moet melden? Dienstverrichters, zelfstandigen en dienstontvangers

De meldingsplicht berust in de eerste plaats bij de **dienstverrichters**. Dit zijn buitenlandse werkgevers die tijdelijk:

- eigen personeel naar Nederland detacheren om aldaar werkzaamheden te verrichten,
- vanuit een multinationale onderneming medewerkers detacheren naar een eigen vestiging in Nederland, of
- als buitenlands uitzendkantoor uitzendkrachten ter beschikking stellen in Nederland.

Voor **zelfstandigen** geldt de meldingsplicht enkel indien zij werkzaam zijn in een aantal specifieke sectoren, zoals onder meer landbouw, schoonmaak, transport (afwijkende regels), bouwnijverheid, etc.

Dienstontvangers zijn de klanten/opdrachtgevers waarvoor de buitenlandse werkgever (dienstverrichter) of zelfstandige aan het werk gaat. Zij hebben geen meldingsplicht, maar moeten controleren of de werkzaamheden en de buitenlandse werknemers correct gemeld zijn. Onjuistheden of onregelmatigheden moeten binnen vijf dagen na de aanvang van de werkzaamheden in Nederland gemeld worden.

Bij **onderaanneming**, d.i. de situatie waarbij de buitenlandse werkgever of zelfstandige een beroep doet op een derde partij (onderaannemer) om de werken uit te voeren bij de Nederlandse opdrachtgever, fungeert de buitenlandse werkgever of zelfstandige als dienstontvanger en de onderaannemer als dienstverrichter. De onderaannemer meldt in dat geval zijn eigen personeel en de buitenlandse werkgever of zelfstandige controleert de melding.

Wat moet er gemeld worden? Gegevens

Bij het melden moeten dienstverrichters in ieder geval melding maken van:

- de identiteit van de melder
- de bedrijfsgegevens
- de contactpersoon in Nederland, die als aanspreekpunt van de dienstverrichter fungeert en die in Nederland beschikbaar is voor het verzenden en ontvangen van informatie met betrekking tot de transnationale dienstverrichting
- de identiteit van de dienstontvanger
- de sector waarin de activiteiten in Nederland worden uitgevoerd
- het adres van de werkplek
- de verwachte duur van de werkzaamheden
- de identiteit van de persoon die verantwoordelijk is voor de uitbetaling van het loon
- de identiteit van werknemers die in Nederland komen werken
- de aanwezigheid van een A1-verklaring of andersoortig bewijs dat aantoont waar de sociale premies betaald worden voor de werknemer(s).

Wanneer moet er gemeld worden? Tijdstip en uitzonderingen

De melding dient te gebeuren vóórdat de werkzaamheden in Nederland worden aangevat.

Dienstverrichters die aan de hiernavolgende voorwaarden voldoen, moeten zich slechts 1 keer per jaar melden (niet van toepassing op de uitzendsector):

- kleine ondernemingen (0-9 werknemers) of zelfstandigen met een meldingsplicht die vaker in Nederland werken en gevestigd zijn binnen 100 kilometer van de Nederlandse grens
- dienstverrichters of zelfstandigen die goederenvervoer over de weg verrichten.

In gevallen van bepaalde soorten incidentele werkzaamheden die in Nederland worden verricht, geldt de meldingsplicht niet. Hieronder vallen bijvoorbeeld zakelijke besprekingen, dringend onderhoud of reparaties, of het bijwonen van congressen.

Hoe melden? Online

De melding gebeurt elektronisch, via het online meldloket¹.

Inbreuken op de meldings- of controleplicht? Sancties

Op het niet-naleven van de meldingsplicht staat een administratieve boete. De hoogte van de boete is afhankelijk van het aantal gedetacheerde werknemers waarvoor de meldingsplicht is geschonden:

- bij minder dan 10 werknemers: €1.500
- tussen 10 en 20 werknemers: €3.000
- bij 20 of meer werknemers: €4.500.

De administratieve boete kan per overtreding met 25%, 50% of 75% worden gematigd, afhankelijk van de aard en ernst van de overtreding, de mate van verwijtbaarheid en de evenredigheid. Onder bepaalde omstandigheden kan een boete ook worden verhoogd, bijvoorbeeld bij recidive (verhoging met 50%).

Aan de dienstontvanger die zijn controleplicht niet is nagekomen, kan een administratieve boete van €1.500 (rechtspersonen) of €750 (natuurlijke personen) worden opgelegd.

Bestaat er enkel een meldingsplicht? Andere verplichtingen

Naast de meldingsplicht bestaan er voor buitenlandse werkgevers die werknemers detacheren naar Nederland, nog andere administratieve verplichtingen, namelijk:

- de verplichting om bepaalde documenten aanwezig te hebben op de Nederlandse werkplek van de gedetacheerde werknemer (of direct digitaal beschikbaar te hebben). Het gaat om arbeidsovereenkomsten, loonbrieven, arbeidstijdoverzichten (urenregistraties), A1-formulieren en betalingsbewijzen.
- de inlichtingenverplichting: de verplichting om desgevraagd aan de Nederlandse sociale inspectiediensten (Inspectie SZW) alle informatie te verstrekken die noodzakelijk is voor de handhaving van de Nederlandse Wet arbeidsvoorwaarden gedetacheerde werknemers in de Europese Unie.
- de verplichting om in Nederland een contactpersoon aan te wijzen die de Inspectie SZW kan benaderen en die als aanspreekpunt fungeert; dit kan ook een gedetacheerde werknemer zijn.

De niet-naleving van deze verplichtingen kan gesanctioneerd worden met administratieve geldboetes, waarvan de boetenormbedragen voor dienstverrichters vanaf 1 maart 2020 tussen €6.000 en €8.000 liggen (voor zelfstandigen zijn deze boetenormbedragen gehalveerd).

Vanaf wanneer geldt de meldingsplicht? Inwerkingtreding

De meldingsplicht gaat in voor nieuwe opdrachten vanaf 1 maart 2020. Opdrachten die gestart zijn vóór 1 maart 2020, hoeven niet gemeld te worden.

Voor opdrachten die gestart zijn vóór 1 maart 2020 en die verlengd worden ná 1 maart 2020, geldt de meldingsplicht wel.

Overtredingen op de meldingsplicht die voor 1 september 2020 zijn begaan, worden naar verluidt niet beboet.

¹ [postedworkers.nl](https://www.postedworkers.nl)

Jeroen Bouwsma
jeroen.bouwsma@be.gt.com

Contactinfo

Antwerpen

Potvlietlaan 6
2600 Berchem (Antwerpen)
T +32 (0)3 235 66 66

Brussel

Medialaan 50
1800 Vilvoorde
T +32 (0)2 242 11 40

Doornik

Rue du Progrès 4B
7503 Doornik (Froyennes)
T +32 (0)69 84 78 44

Gent

Schoonzichtstraat 23B
9051 Gent (Sint-Denijs-Westrem)
T +32 (0)9 274 39 15

Jumet

Rue de Bordeaux 50 bus 1
6040 Jumet
T +32 (0)71 82 25 90

Turnhout

Parklaan 49 bus 7
2300 Turnhout
T +32 (0)14 47 30 70

Verantwoordelijke uitgever

Ria Verheyen
contact@be.gt.com

www.grantthornton.be

© 2020 Grant Thornton Belgium CVBA. Alle rechten voorbehouden.

Grant Thornton garandeert de grootste zorg te hebben besteed aan de betrouwbaarheid van de informatie weergegeven in deze nieuwsbrief. Zij kan hiervoor evenwel geen aansprakelijkheid aanvaarden. Wenst u de Grant Thornton nieuwsbrief voortaan elektronisch te ontvangen, dan kan u dit melden via contact@be.gt.com. Onze nieuwsbrief is eveneens online beschikbaar op www.grantthornton.be